

ordították már
rendszeresített
al annyit, hogy
dik, mely ter
tartós műve
Csak a ti ked
radom egy-egy
szükségem. —
ernberg Endre,
el a dolgot egy-
az utját. —
ef főherczegnek
azt szívesen
hozzá fogható
magyar vár-
ó s megjelent
könyvkereske-
za. Kissé zava-
kkor láttad a
S ha az egyik
nyja, hát akkor
ter Sarolta.
csak rejtvényt
ellike. Gnyo-
t sejttem, hogy
Pedig már jó
hanem afféle
s egyéb hátra.
— Rubenesen
ó német folyó-
aly megszűnt.
gban, de én va-
zódok s aztán
örvendtem. —
a te versedben
megsegíthettek
A hozzá mel-
bet. — Halli-
szerkezet. Meg

Lap“ ama t.
mielőbb meg-

ványok hasz-
naem-épület.)
vatala.

naem-épület.
részv. társulat.

A JULISKA SZEGÉNYEI. (Lásd a 214. lapon.)

PIROSKA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

MAMA megölelte a jó gyermeket s lecsillapodva mondá:

— Igazad van, kedvesem, fájdalmat okoz, ha visszaemlékezem a történetre, de majd egyszer megtudod az egészet.

— Oh, sohase gondoldj azzal, mamácskám! Nem gyötör engem a kíváncsiság. Most már tudom, hogy hajdan gazdag voltál, aztán szegény lettél... de hiszen az nem a legnagyobb baj, ugy-e? Ha újra felépülsz, olyan boldogok leszünk, hogy nem cserélünk akármelyik gazdag emberrel sem, mert nem a pénzt teszi boldoggá az embert, ugy-e mamácskám?

-- Nem bizony, édes gyermekem, felelt a mama komolyan. A hol igaz szeretet lakik, ott van a boldogság. De azért kedves leányom, majd idővel meg fogod érteni azt is, hogy nagy baj a szegénység; az igazi szegénység sok gondnal és szomorúsággal jár s jó atyádnak is sok szomorú napot szerzett, kivált mióta beteg vagyok és nem volt módjában, hogy ugy gyógyíttasson, mint kívánta volna.

Piroska nagyot sóhajtott, mert ezt már ő is tudta, értette. Sokszor gondolta maga is, hogy ez vagy amaz szükséges volna a beteg mamának, de nem volt pénzük hogy megszerezzék. Rövid busongás után azonban vidámabb hangon szólt ismét:

— No's talán majd jobb sorsunk lesz idővel... tudod, kedves mama, ha én

majd nagy leszek, talán én is segíthetek valamit... Oh én szorgalmas és munkás leszek s ki tudja? — talán még gazdag is! Akkor te majd újra viselni fogod ezeket a szép ruhákat. Oh, milyen szép volnál bennök!

A mama akaratlanul is mosolygott, aztán szépen folytatták a csomagolást. Egy-két nap alatt mindennel elkészültek, nagy szekeren elszállították a podgyászt s végre maguk is utnak indultak. Bucsuzgatással nem sok időt töltöttek, mert kevés ismerősük volt a városban. Szegények voltak, nem jártak sehová s a jó szülők minden örömeiket csak egyetlen leányukban találták, Piroska pedig szintén akkor volt legboldogabb, ha otthon lehetett szüleivel. Nem voltak bizalmas játszótársai, a kiktől nehezebbre esett volna elválnia, sőt nagyon örült, hogy kiszabadul a sötét falak közül. Eddig soha sem gondolt arra, hogy ennél szebb hajlék is létezhetnék, de mióta tudta, hogy más-hová, szép hegyvidékre, nyájas mosolygó falusi házba költöznek, alig várta, hogy ott legyen, hogy a virágos kertben, mezőkön szaladgálhasson. Ott lesz csak igazán szép az élet, ott a mama is meggyógyul és akkor aztán teljesen boldogok lesznek.

Már az utazás maga is nagy gyönyörűséget okozott Piroskának. Hogy is ne? — mikor eddig egyebet sem látott annál a szűk utcánál, melyben kis korától fogva élt, most pedig vasuton gyorsan robog végig szebbnél szebb tájakon; városok, falvak, erdők, hegyek tűnnek föl és el szemei előtt, — alig győzte nézni a vasuti kocsi ablakából.

Nem bánta volna, ha sokáig, nagyon sokáig nem ér véget az utazás; de a beteg mama nem utazhatott egy folytában s mielőtt még beesteledett volna, kiszálltak egy városnál s ott a vendéglőbe tértek éjszakára. De ez is újabb szórazást nyújtott Piroskának, ki eddig csak könyvekből olvasott efféleről, míg most maga valósággal itt volt. A vacsorát a nagy vendéglőben költötték el . . . olyan nagy teremben, minőt Piroska még soha sem látott; azt hitte, hogy ilyen nagy terem csak valami királyi palotában lehet. Szóval, az utazás nagyon kellemes volt. De azért mégis dobogott a szive az örömtől, mikor másnap délfelé ismét kiszálltak a vasuti kocsiból s az apa így szólt:

— Most még egy kis félórát kocsizunk, aztán ott leszünk új hajlékunkban, Somfalván.

Beültek a bérkocsiba és megindultak.

Az ut gyönyörű vidéken vezetett keresztül, virágos mezők, erdős dombok váltakoztak s Piroska, ki egész életét a városi ház szűk falai közt tölté, szinte kipirult az örömtől, mikor a gyönyörű ligeteket látta és arra gondolt, hogy ő most már mindig itt fog élni. Hát még mikor megérkeztek a faluba, a házhoz, mely most már az ő hajlékuk! Nemcsak Piroska, hanem még mamája is felkiáltott örömeiben:

— Oh, de szép!

Csakugyan nagyon szép helyecske volt. A falu szélén, közel egy kis patakhoz jókora kert terült el s ennek közepén állt a kényelmes, csinos ház. Elöl a kertben virágok díszlettek, hátrább minden

féle hasznos növény volt s látszott, hogy eddigi gazdája nagy gondot fordított reá.

— Oh mamácska, mily gyönyörű hely ez! szólt Piroska.

— Valóban az, felelt a mama. Hiszem, itt meggyógyulok.

S a jó apa, látva kedvesei nagy örömet, maga is boldog volt s örült, hogy ennyit áldozott ez új hajlék megszerzésére. Körülbelől összes vagyonát adta érte, nem maradt semmije s most kétszeres erőfeszítéssel kell írnia, dolgoznia, hogy megszerezze családjának a mindennapi kenyeret.

A mama a nagy utazástól kifáradva, kénytelen volt mindjárt lefeküdni, de Piroska, az apa és Boris asszony szaporán hozzáfogtak a rendezkedéshez s mire beesteledett, jóformán minden a maga helyén volt. Bele is fáradt Piroska s mikor este lefeküdt, így szólt magában:

— Még meg sem néztem a kertet . . . de holnap korán hajnalban kelek föl s körülsétálok.

A korai fölkelésből, hogy igazat mondjak, semmi sem lett, mert a nap már jó magasan állott, mikor Piroska kiugrott ágyából. De szülei még aludtak s a kis leány, gyorsan felöltözve, sietett ki a kertbe, hogy megjárhassa még reggeli előtt.

A kert nem volt valami nagy s a ki már sokat látott a világon, talán nem is találta volna olyan nagyszerűnek, mint Piroska, ki most először járt egészen kedvére olyan kertben, mely egészen az övék, melybe más ember nem léphet be, s hol kedvére szakíthat virágot vagy gyümölcsöt, a mihez eddig csak nagyon, nagyon

ritkán férhetett hozzá. Csak most jutott eszébe, hogy eddigi életük abban a szűk, sötét városi utczában mégsem volt olyan kellemes, mint ő gondolta. Az igaz, hogy ott soha sem jutott eszébe elégedetlenkedni s teljesen boldog volt, mert tudta, hogy szülei szeretik, egyébre pedig minek

is gondolt volna. De most aztán még sokkal boldogabb volt, annál inkább, mert ilyen gyönyörű helyecskén a beteg mamának okvetetlenül meg kell gyógyulnia.

Keresztül kasul járta a kertet s végre eljutott leghátulsó részébe, a falkerítéshez, melyben ajtót pillantott meg. Valjon

A JULISKA SZEGÉNYEI. (Lásd a 214. lapon.)

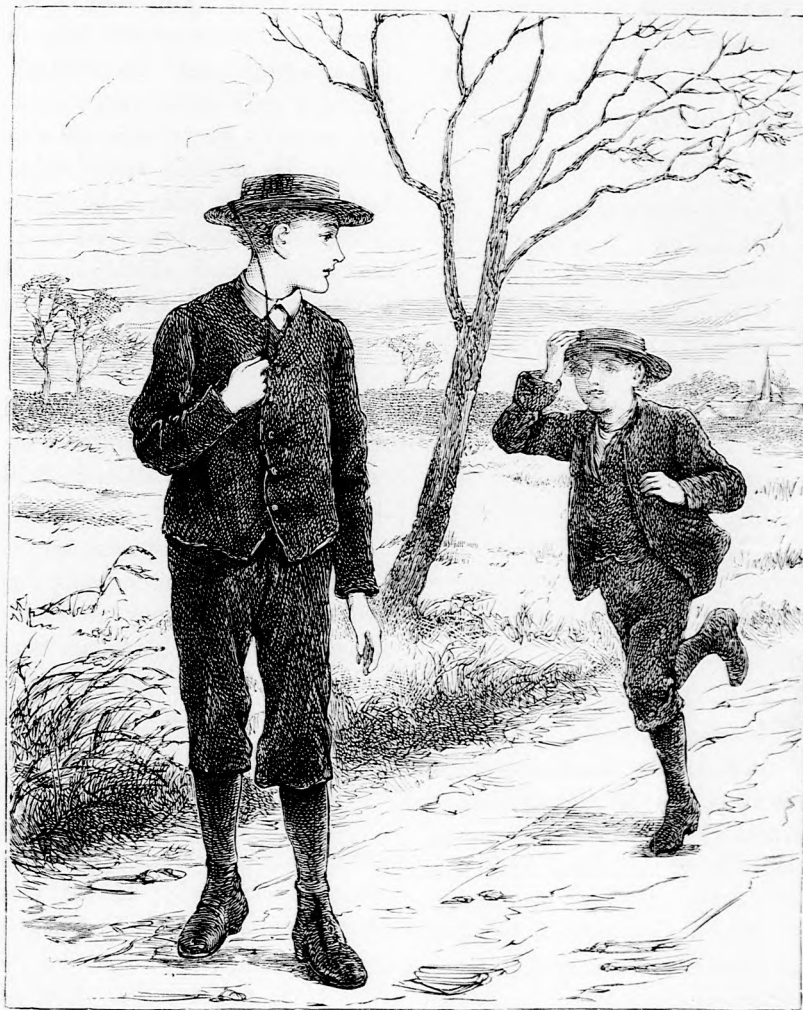
nyitva van-e az ajtó s mi van ott túl a kerítésen?

Az ajtó belülről el volt reteszelve. A reteszt Piroska félretolta s az ajtó kinyílt, kiléphetett rajta a szabadba.

Gyönyörű vidék tárult eléje. Nem messze erdős dombok emelkedtek, alattok virágos mező terült el, a kerítéstől pedig alig néhány lépésnyire kristálytiszta patak csörgedezett sűrű fűzfák árnyában.

Gyalogut is vezetett a patak felé s Piroska egészen a víz közelébe ment, hol megint valami ujat fedezett föl.

A patakban, térdig felgyürt nadrággal egy piros-pozsgás képű fiu állott és horgot tartott a kezében. Bizonyosan halá-

PÉTER ÉS PÁL. (Lásd a 224. lapon.)

szott, — Piroska pedig még soha sem látott igazi halászatot, csak könyvekből olvasott efféléről. Épen el akart bujni egy

bokor mögé, hogy lássa, mikép fogja meg a fiu a halat; de már a fiu is észrevette őt s így szólt :

e. Nem
alattok
ól pedig
ilytisza
nyában.

— Ohó! Hát te ki vagy? Talán vízi tündér, azért tűntél oly hirtelen elő? Nagyon jó, épen segíthetsz rajtam. Ugy-é, kedves kis tündér, segítsz rajtam?

(Folytatása következik.)

A Juliska szegényei.

(Képpel a czimlapon és a 212. lapon.)

ITT a szem, itt a mag!
Minden kis madár kap
Hétköznap, vasárnap:
Buzácskát, rozsocskát;
Jó puha morzsácskát,
De csak úgy, ha reggel,
Mikor a nap felkel
Daloltok dalokat
Ott a nagy fa alatt.
Így, így,
Fityfiri-fity!

AKARATOS PALIKA.

— Beszélyke. —

z már bizonyos, hogy a kis Pali kemény vitéz volt. Amit ő gondolt, kívánt, annak meg kellett történnie s ő meg is volt győződve, hogy az másképp nem is lehet. Akár jót, akár rosszat, akár kellemes az másoknak, akár nem; meg kell lennie. Hát nem elég az, ha ő kívánja? Még azzal is törődjék, helyes-é?

Igy aztán akart mindent, ami épen eszébe jutott s nagyon katonásan, elszántan fogott a dologhoz. Ha kicsi hugocs-kájának, Bettikének valamely játékszere megtetszett neki, hát egyszerűen elvette. Ha kedve kerekedett jó befőttre vagy más csemegére, nem ment kérni a mamához,

hanem fölkapaszkodott a pohárszékre és torkoskodott. Egyszer megtetszett neki egy szalag a mama ruháján s bátran levágta és a sárkányára kötötte; máskor a cziczát akarta kényszeríteni, hogy farkánál fogva engedje magát hurczoltatni, amit a vakmerő engedetlen czicza nem talált inye szerint s kegyetlenül összekarmolta Palikát. De az efféle apró leczke ép oly kevésé használt, mint a büntetések, melyeket nem ritkán kapott szüleitől. Azért csak a régi maradt s kivált a kis Bettikét folyton gyötörte. A kis leányka kénytelen volt mindent Pali tetszése szerint cselekedni, különben megkeserülte.

A szülők aggódva látták a fiu rossz szokásának folytonos növekedését s gyakran oktatták, pirongatták; de Palika erre ilyenformát gondolt:

— No bizony, az már régi rossz szokás, hogy a szülők pirongatják a gyermeket. Azt mondják, hogy ne csak mindig a magam akaratát kövessem. Szeretném tudni, miért ne? Inkább azt teszem, amit magam akarok, mint amit más akar.

Végre belátták a szülők, hogy ideje eszére téríteni Palikát.

Egy napon apja szobájában a nagy karosszékben heverészett, ámbár még lett volna tanulni valója; de hát most nem akart tanulni. Amint ott üldögélt, belépett az apa s egészen nyugodtan, minden szó nélkül a karszékhez lépett, fülénél fogta Palikát, kidobta a székből s maga ült a helyére.

— Jaj, jaj! ez nagyon fáj! sivalkodék Palika. Mért dobtál ki?

— Mert magam akartam leülni.

— Oh . . . de mért fogtál a fülemnél?

— Miért? . . . a fejed akadt leghamarább a kezembe s nekem tetszett épen a füledet megfogni.

Palika egészen meghökkenve és duzzogva állt ott apja előtt, ki egy kis ideig sajátságosan tekintett reá, aztán hirtelen nagyot ütött a fiu orrára, hogy Palika fölördít.

— Sebaj! szólt az apa nyugodtan; egy légy röpült épen az orrod felé, meg akartam próbálni, elfoghatom-e?

Palika egészen meg volt zavarodva. Atyja még soha sem bánt vele ily furcsán, soha sem voltak ilyen kiállhatatlan szeszélyei. Nem is várta be a folytatást, hanem szaladt a mamához, hogy elpanaszolja búbanatát.

— Nagyon különös, felelé a mama, de csöppet sem látszott csodálkozni; különös, mert apácska rendszeren csak jó és okos dolgokat akar, mert talán hozzád akar hasonlítani.

A mama aztán nem látszott többé a Palika bajával törődni, hanem így szólt:

— Menj csak a szobámba és hozd ki az ezüst gyüszümet.

Palika épenséggel nem volt szolgálatkész fiu, de a mama világos parancsának kénytelen volt engedelmessé válni. Bement tehát a szobába és kereste a gyüszüt, kereste sokáig, de hiába s végre is azzal tért vissza, hogy a gyüszü nincs a szobában.

— Nem kerested eléggé figyelmesen. Menj vissza és hozd elő tüstént!

Palika duzzogott s nagyon szeretett volna engedetlenkedni, de látta a mama

arczán, hogy könnyen baj lehetne belőle; nagy durczásan visszatért tehát a szobába, összekeresett minden fiókot, minden zugot, de a gyüszüt csak nem találta s majdnem sirt mérgében, mikor ismét a mamához ment jelenteni, hogy a gyüszü nem található.

— Csodálatos, szólt a mama. Talán bizony a zsebemben van. Csakugyan!

És előhuzta zsebéből a gyüszüt.

— Oh, és én mennyit vesződtem. Ez szörnyőség! kiáltá Palika elégedetlenül.

— Igaz, de hát az már a te bajod, én csak a gyüszümet akartam.

Palikának ideje sem volt, hogy kedvére boszankodjék, mert a mama rögtön más valami sürgetős munkát talált számára, küldözte a pinczéből a padlásig mindenfelé, úgy hogy Palika végre sírva fakadt s felkiáltott:

— Oh, hiszen még a leczkémét sem tanultam meg!

— Most már mehatsz tanulni, nincs reád szükségem.

Palika duzzogva és zsémbelve távozott.

— Nem tudom, mi történik ma ebben a házban . . . mondhatom, csöppet sem mulatságos . . . mindenki engem kinez!

A másik szobában együtt találta Bettikét és a szakácsnét. Ez jó alkalom volt, hogy legalább rajtok kitöltse boszúságát.

— Jöjj csak ide, Bettike, mondok valamit.

De Bettikének volt esze s mindjárt sejtette, hogy Palika valami csinyt forral; be nem várta tehát közeledését, hanem a

(Folytatása a²¹⁸ lapon.)

A MENTŐCSÓNAK. (Lásd a 220. lapon.)

(Folytatás a 215. laphoz.)

másik ajtón kiszökött, Palika pedig a butorokat hányta vetette és végre nem épen tiszta cipőjével fölkapaszkodott egy székre.

— Ne tapossa a széket, Pali urfi, az nem illik, inté az öreg szakácsné.

— De én taposni akarom.

— Nem szabad. Szálljon le rögtön!

— Nem szállok le. Nekem itt tetszik járn.

— Nekem pedig az nem tetszik.

S a szakácsné fogta a széket és félrebillentette, úgy hogy Palika kénytelen volt gyorsan leugrani, ha nem akarta ki-törni a nyakát.

— Én azt csinálom, amit akarok! kiáltá mérgesen s egy másik székre ugrott.

— Tessék! De akkor én is azt csinálom, a mit akarok, felelt a szakácsné s a második székről is lerázta Palikát.

Most Palika már nem birt dühével s neki szaladt a szakácsnénak, hogy megüsse; de a szakácsné izmos karjaiba fölkapta s kivitte a mama elé, hol elmondta a történeteket s Palikának egy egész óráig a sarokban kellett büntetésül állnia.

Az egész idő alatt azon törte a fejét, miként álljon boszut a szakácsnén; alig hogy szabad volt mozdulnia, egyenesen a konyhába szaladt s körülnézegetett a tűzhelynél.

— Mi dolga van ott, Pali urfi? kérdé a szakácsné, ki az asztalnál volt elfoglalva. Kis fiúnak nincs helye a konyhában.

— Mi köze hozzá? Ott járok, ahol nekem tetszik.

Aztán hirtelen fölkapta a sótartót, belenyult s egész maroknyi sót dobott az

egyik serpenyőbe, melyben pompás mártás párolgott már egészen készen. Oly gyorsan követte el a csinyt, hogy a szakácsné meg nem akadályozhatta; egy pillanattal később pedig már kint volt az udvaron.

— Igy ni, megadtam neki! szólt kárörömmel. Elrontottam a mártását, melyre mindig olyan büszke... s már késő ujat főzni. Majd nem köt mászor belém!

Mindazáltal nem volt egészen nyugodt, mert a szakácsné bizonyosan megmondja a mamának, mi történt a mártással s apácskának meg kell majd tudnia a dolgot s büntetés lesz a vége. De mindegy, majd tülesik ezen is.

Ugy látszik azonban, hogy az öreg szakácsné nem panaszkodott. Jókedvűen ült mindenki asztalhoz... talán majd csak a sültnél kerül rá a sor a csinyre.

A sült is ott volt végre az asztalon, pompásan illatozó mártásban s a mama és az apa jóízűen ették, mintha nem volna elsözva. Palika csodálkozott s már épen rákerült a sor, hogy vegyen a tálból, mikor belépett a szakácsné, kezében tányérral s ezen egy darab sülttel, melyet Palika elé helyezett.

— Ez a Pali urfi porciója, mondá.

— Hogyan? Mi az? kérdé az apa.

— Pali urfi a maga izlésére sózta meg a mártást, ezt tehát neki külön tálalom be.

— Nem értem; mi történt? szólt az apa.

— Oh, semmi baj. Pali urfi a konyhába jött s egy egész maroknyi sót vetett a kész mártásba. Szerencsére eléggé gyorsan segíthettem a bajon, kivettem a só, mielőtt

elolvadt volna. A sóval összekeveredett mártást ki kellett merítenem s ezt félretettem Pali urfi számára. Belettem mindjárt a sültet is.

— Nagyon helyesen tette, szólt az apa nyugodtan. Csak edd meg, fiam.

Mindnyájan jó ízűen folytatták a falatozást, míg Palika borzadozva nézett az előtte párolgó sültre. Szaga pompás, de milyen lesz az íze! Csupa só, nem lehet megenni. Végre mégis rászánta magát, hogy megkóstolja, már csak hetvenkedésből is, mert látta, hogy a többiek gunyosan nevetgélnek. Beleharapott tehát s szörnyű erőfeszítéssel le is nyelt egy falatot, de csak egyet, mert majd megfult belé. A rettentően sós mártás csipte, égette a torkát; köhögött, prüszkölt s egész palack vizet megivott, míg végre kissé magához tért s most már kissé alázatosabban megszólalt:

— Kérek... a másiktól, kedves mama.

— A te részed nincs a tálban, nem adhatom.

— Nem bizony, jegyzé meg az apa. Mindenkinek viselnie kell tettei következményét. Akaratunk tőlünk függ, de tetteink következménye nem; te ugy akartad, hogy a mártás el legyen, rontva, most te lásd!

Ekkép a legjobb ételből nem kapott semmit s ugyancsak bosszusan kelt fel az ebédétől.

Ebéd után egy rokonuk jött látogatóba, egy fiatal orvos, ki sokáig csevegett az apával. Szerencsétlenségére Palika is betévedt a szobába s alig pillantá meg őt az orvos, így szólt:

— Jőjj csak közelebb, kis öcsém.

Palika oda lépett hozzá, de már előre roszt sejtett, mert az orvos sajátságosan fürkésző szemmel nézett rá s ezt mondá:

— Már rég föltűnt nekem, milyen sajátságos alkotásu fejed van, kis öcsém. Az ilyen fej nagy ritkaság, s orvosra nézve igen érdekes, ha efféle tanulmányozhat. Most ráérek, megvizsgálom.

Palika mindenféle orvosi vizsgálatoktól rettegett s el akart futni, de az orvos meglehetősen durván fülön fogta, és visszahuzta.

— Mondtam, hogy meg akarom vizsgálni a fejedet.

— De én nem akarom! kiáltá Palika.

— Mit törődöm én azzal, hogy te mit akarsz? Elég, ha az megtörténik, a mit én akarok. Az pedig meg fog történni.

S mert a fiu ellenállott, kapálózott, az orvos még keményebben megmarkolta, kezeit hátul összefogta s Palika kénytelen volt belátni, hogy nem birhat az izmos férfiuval. Egy ideig tehát kétségbeesett megadással türte a vizsgálatot, mely azonban perczről perczre borzasztóbb lett. Az orvos nyomkodta, szoritgatta a fiu koponyáját, koronként ugyancsak megcibálta a haját is, úgy hogy Palika végre nem bírta kiállani s orditozni kezdett. De az orvost ez sem zavarta. Elővette zsebkendőjét s folytatta vizsgálódását.

Végre valahára befejezte s roppant nyugodtan elereszté Palikát, ki sirt mérgeben és fájalmában összeszorítá ökleit.

— Ah, kis barátom, szólt az orvos, úgy látszik, haragszol és szeretnél rám rohanni. Lásd, ezt rosszul tennéd, mert én erősebb vagyok. De majd én fölvidita-

lak az én tetszésem szerint, — tánczolok veled.

— Én nem akarok táncolni, kiáltá Palika.

— De én akarok.

És a borzasztó ember izmos karjaival megragadván a fiut, rettenetes tánczot kezdett vele járni; hol sebesen körben forgatta, hol fölemelte majd a szoba tetejéig, s Palika már egészen beleszédült. Szerencséjére ekkor lépett be Bettike. A kis leány maga sokszor tapasztalt efféle kínzatást Palitól s jól tudta, milyen fájdalmas az; jó szivecskéjében azonban nem volt helye a kárörömnek, sőt igazán megsajnálta és kegyelmet kért számára. Az orvos engedett s leültette Palikát egy székre.

— Oh, az borzasztó, amit ma velem mindnyájan véghez visztek! kiáltá Palika egészen elkeseredve.

— Igazad van, felelt az apa komolyan.

— Teljesen igazad van, ismétlé a mama.

— Én is azt mondom, hogy teljesen igazad van, szólt az orvos.

Palika bámulva nézett reájok. Talán gunyolni akarják. De nem, az apa igen komoly arccal magához inté őt s így szólt:

— Kedves fiam, épen nem telt kedvünk abban, hogy kinozzunk, csak éreztetni akartuk veled, amit te sokszor éreztetél másokkal. Az a rossz tulajdonságod van, hogy soha sem ügyelsz mások kívánóságára, hanem azt hiszed, hogy mindennek meg kell történni, amit te akarsz. Mivel pedig sokszor esztelen dolgokat akarsz, fájdalmat és bosszúságot okozol

másoknak, kivált kis testvérednek, gyöngébb pajtásaidnak és hü cselédeinknek. Most tapasztaltad, mi az, ha valakivel így bánnak. Ha jót és okosat akarunk, mások szívesen teljesítik, de viszont mi is megteszünk az ő kedvökért, amit csak tehetünk s akkor kellemesen élhetünk; de a ki csak a maga akaratára gondol és szélyeivel bosszant másokat, az ellen végre föllázadnak. Figyelmeztetek tehát, hogy ha régi rossz szokásodat le nem veted, mi is megint úgy fogunk bánni veled, a mint szeszélyünk akarja.

De Palikának volt ám esze, hogy nem került többé sor effélére. A keserves leczkén nagyot okult, belátta hibáját és előzékeny, figyelmes fiu lett, kit lassanként mindenki megszeretett.

A MENTŐ CSÓNÁK.

(Képpel a 216—217. lapokon.)

NAGY a veszedelem, szörnyü nagy! Kiáradt a Garam s messze földön elborított mindent, még a falukba és tanyákra is behatolt s a gazdának, gazdasszonynak meggyült a dolga, hogy a becselebb portékát megmentse.

Azt a szegény három kis csibét, a mely ott kaparászott a kerítésen tul a szemétdombon, arra bizony senki sem gondolt s ők, a kis tudatlanok maguk legkevésbbé hitték, hogy veszedelem közelit. Pedig a víz sebesen rontott elő s már körül fogta a dombot.

— Nini, víz jött ide hozzánk! szólt az egyik.

— Épen jó, mert szomjas vagyok, szólt a másik s jóízűen iddogált.

Egy ideig nagyon tetszett nekik a mulatság, de lassacskán mégis megsokalták, mert a víz mindinkább nőtt, mindig feljebb szorultak a domb tetejére s végre

itt is elérte őket a víz s végök lett volna, ha szerencsésükre nincs ott mellettük a mentő csónak. Nem mondom, hogy igazi csónak volt, sőt azt hiszem, inkább afféle faczipó lehetett, melyet valami szénégető dobott oda a szemétdombra, mert a teteje már kihatadt; de a három kis csibének ez épen jó volt. Ketten belebujtak, a harmadik pedig kiállt a tetejére és onnan bámulta a szép nagy vizet.

S az ár szépen csöndesen vitte őket

mindig tovább-tovább s mikor sötétedni kezdett, mikor meglepte őket az éhség, akkor végre már nem találták mulatságosnak a csónakázást. Hajh! de segíteni nem tudtak magunkon, mert ha a vízbe lépnek, belefulnak!

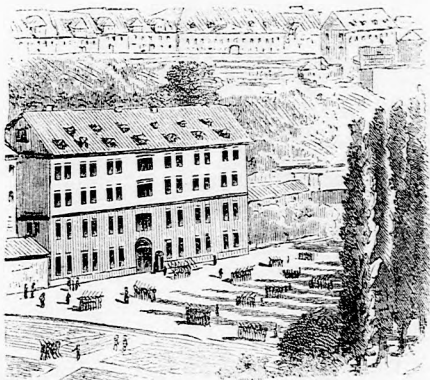
És usztak lefelé még másnap reggel is, míg végre egy halász észrevette a kis menekülteket. Csónakon utánok evezett, kifogta őket s a szárazon csakhamar elfeledték a nagy vízi veszedelmet.

GARAS, PETÁK MEG A MATYI.

— Mulatságos és tanulságos história, kilencz képpel. —

HOL volt, hol nem volt, elég az hozzá, hogy valahol volt egyszer egy város, a város végében egy nagy kaszárnya, a kaszárnyában pedig sok katona, mert hát az már ugy szokott lenni. Ott sétáltak, egrecézóztak a ház előtti nagy térségen, s a fiuk, a mint iskolába vagy onnan haza mentek, meg-megálltak nézegetni a vitézek gyakorlatait.

De hát nem is erről fog az én his-

tóriám szólani s ezt csak azért említem meg, mert hősrünknek, Matyinak nagy vitézsége talán onnan is eredt, hogy ilyen

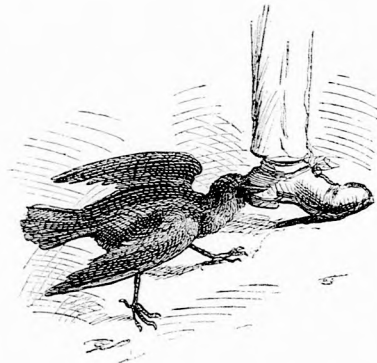
vitézi palotában született. Matyi pedig nem volt senki más, mint egy fiatal varju.

Mert a mily sok vitéz katona lakott lent a szobában, épen annyi varju fészkelte a háztetőn. Egy zivataros éj után pedig egy ilyen fészket öt fiatal varjufiókkal a földön találtak; a kis madarak közül négy a nagy esésben agyonütötte magát, de az ötödiknek semmi baja sem volt, kivéve, hogy nagyon éhes kezdett lenni. De nem éhezett sokáig, mert egy jószívű kis fiu találta meg, haza vitte s elhatározta, hogy fölneveli.

Elkeresztelte Matyinak, gondosan etette, ápolta s a kis Matyi egy üres szí-

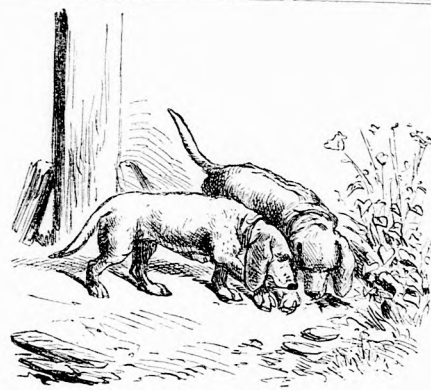

varládában addig-addig növekedett, míg utoljára már bele sem fért. Pompásan megtollasodott s olyan derék fiatal varju lett, hogy messze földön nem volt párja. A gondos ápolást, melyben kis gazdája részesíté, azzal hálálta meg, hogy szeliden viselte magát, játszott, tréfált vele s gyakran messziről hirtelen előröppenve, a sarkába csimpeszkedett s addig nem nyugo-

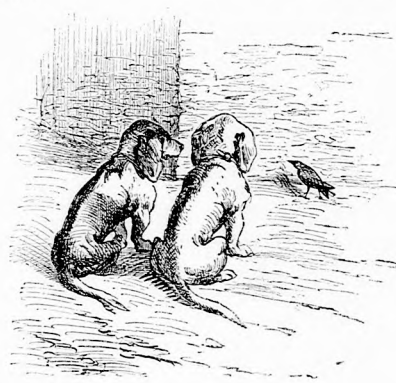
dott meg, míg valami jó falatot nem kapott.

És ennek a derék, okos Matyinak mégis volt ellensége; volt bizony, még pedig kettő is, mindkettő irigy és boszúvágyó. Szegény Matyi nem is gyanítá, miért haragszik rá Garas meg Peták, a két vizsla, nem is gondolt arra, hogy csupa falánkságból ellenségei. Garas és Peták ugyanis szerette a jó husocskát, de ezt Matyi is szerette s mikor a szakácsné a hulladékokat kidobta, Matyi mindig hamarabb ott termett, a java falatokat kapta el, sőt mire Garas és Peták oda értek, gyakran már semmit sem találtak.

Az igazat megvallva, ez nem volt valami kellemes mulatság s azt hiszem akármely más kutya is megapprehendálta volna.

De Garas és Peták nemcsak nehezelték, hanem szörnyű boszut forraltak s a mint egyszer Matyit nagy begyesen sétálgatni látták, Garas így szólt pajtásához:

— Hallod-e, Peták, hát még sokáig tőrjök, hogy ez a jött-ment madár elkaparítsa az orrunk elől régi jussunkat? Ez gyalázat!

— Igazad van, pajtás, ez szégyen és gyalázat. De hát mit tegyünk?

— Lerázzuk a nyakunkról. Hiszen mi talán csak erősebbek vagyunk? Ha egyszer fogaim közé kapom, megeszem szőröstül-bőröstül a gonoszt.

— Nem is volna rossz pecsenye, mert ugyancsak kövér a kópé. De tudod, Garas koma, gazdánk nagyon szereti s szörnyen kikapnánk, ha bántani mernék. Már én csak azt mondom, ne bántuk.

— Mondasz valamit. De egészen mégsem hagyom abba, nem én, tüzeskedék Garas. Meglesem, mikor gazdánk nem látja s akkor majd megtánczoltatom Matyi urfit. Így aztán nem lehet semmi bajunk, mert tőle magától csak nem félünk talán?

Peták, a ki szelidebb természetű volt pajtásánál, belenyugodott, hogy tegyen Garas, amit akar. Garas pedig nem sokáig habozott, hanem megleste az alkalmas pillanatot, hirtelen ott termett a semmi roszt sem sejtő Matyinál és a farkába harapott. Szegény Matyi! Hiába jajgatott, vergődött, végre is csak szép farka tökéletes

elvesztésével birt menekülni a gonosz Garas hatalmas fogai közül.

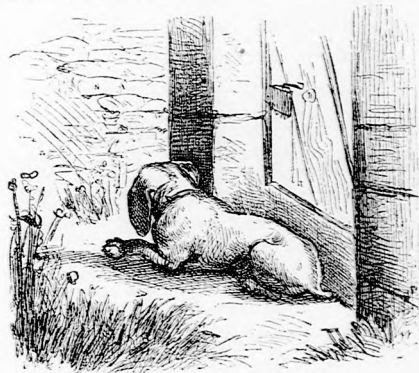
Nagy volt a házban a csodálkozás, mikor Matyit farkatlanul látták elősietni. És hiába kutatták a bűnöst, — szegény Matyi nem tudta megmondani, Garas és Peták pedig olyan ártatlan pófával sétál-

tak az udvaron, mint a csupa tiszta ártatlanság. Csakugyan nem kaptak büntetést és Garas gunyos kárörömmel mondá:

— Ezt jól megcsináltam! Tudtam én, hogy nem lesz semmi bajom.

Szegény Matyi ezután mindig megszire elkerülte ellenségeit s Garas már egészen bátorságban érezte magát, örült, hogy Matyi annyira fél tőle. Csakhogy Matyi sem volt ám alamuszi legény s elhatározta, hogy visszafizeti a kölcsönt, mert úgy illik, hogy minden bűnös megkapja a büntetését. De ő is várt a jó alkalomra s ezt furfangos észszel csakhamar meg is találta.

Egy napon Garas épen a kerítés ajtaja mellett heverészett s hosszú vékony farkát véletlenül az ajtóalatt a tuisó oldalra

lógatta. Csöndesen szunyókált, még álmában sem látott semmi veszedelmet, pedig már közeledett a büntetés. Matyi ravaszul kiszámította, hogy most minden baj nélkül végrehajthatja régi tervét. Átröppent az alacsony kerítésen s zajtalanul lépegett az ajtó felé.

Egyszerre csak arra ébredt fel Garas, hogy valami szörnyű fájdalmat érez;

vissza akarta huzni a farkát az ajtó alól, de nem lehetett, valaki fogta, mardosta és végre

a hegyéből, a hol legvékonyabb, jókora darabot le is harapott. Azután gunyos káro-gás hallatszott s Garas megtudta, hogy Matyi volt az, ki őt így csuffá tette.

— Bizony soh'sem hittem volna, vinnyogott Garas fájdalmasan. Ugy látszik mégis csak igaz, hogy a gyöngét sem szabad bántani, mert az is találhat módot a vizsatorlásra.

És e naptól fogva megint Matyi sé-tált büszkén az udvaron; Garas, mihelyt megpillantá, félve elsompolygott, Peták pedig, okulva pajtása sorsán, szintén bé-kében hagyta Matyit, ki azóta boldogan éli napjait.

Péter és Pál.

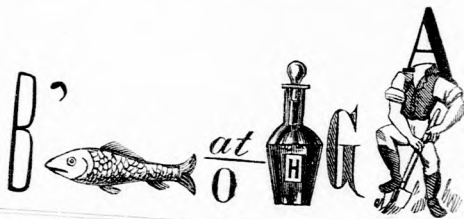
(Képpel a 213. lapon.)

EJNYE Peti, hol maradsz! ? . .
De már hasztalan szaladsz;
Megindult már a vonat,
Amely este
Budapestre
Viszi Pál barátodat.

Intettelek eleget,
Ne kapkodd a legyeket
Horgász vesszöd hegyire:
Elmulasztod,
Elszalasztod
Pajtásodat, Petike!

Hát így esett csakugyan:
Lám, most nézed nagy busan,
Ott azt a kék szalagot —
Füstöt hint a
Gözmasina
Mely Palkóval szalad ott.

KÉPREJTVÉNY.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK

A »KIS LAP« XXI. köt. 12-dik szá-mában közölt képrejtvény megfejtése:

„Kukoricza csősz. A pontos ember.“

Helyesen fejtették meg: Förszner testvérek, b. Földváry Palika, Kohner Aladár és Jenő, Fligl testvérek, Komor Marcell, Demjén Teréz és Károly, Weszely Ödön, Lindner Emma, Mahrer Lipót, Kirkorovics Ilona és Zseni, Szedressy Mariska, Reismann Nellike, Gebhardt Feri, Kétli Laczi és Pista.

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület. Budapest, 1881. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.